

M. K. Lynn

**Pene,
cenușă
și
Elfi**

Cartea a doua a seriei PENE

Nojorid, 2021

**In memoriam
Prof. Dorel Tifor**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LYNN, M.K.

Pene, cenușă și elfi / M. K. Lynn. - Nojorid :

Petale scrise, 2021

ISBN 978-606-95090-7-4

821.135.1

Editare și corectare: Marius Andrei
Elena Druță
Alina Cosma

Colaborator limba germană: Xenia Dorin

Tehnoredactare: Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Fred

„Ultimul Mare Război între Lumină și Întuneric s-a finalizat brusc în 1945, când Lumina a omorât toți reprezentanții rasei Sirenelor. Astfel, Zeii au blestemat Îngerii și Gardienii (vezi Anexa 16) și acest lucru a pus capăt Marelui Război.”

– „Marea Enciclopedie a istoriei creaturilor superioare”,
R.B.M. Callum

Oricât de mult s-ar fi străduit să depășească statutul de copil enervant, Fred Brown n-ar fi ajuns niciodată să fie acceptat în echipa de elită a Gardianului de Gheață, zis și Benjamin Hart.

Îngerul diseca cu grijă acel gând, echilibrând scaunul inconfortabil pe cele două picioare din spate. Dacă nu și-ar fi dedicat ultimii doi ani să ajungă mai puternic, ar fi fost mult mai ușor să scape de acea obsesie.

Profesorul întârzia.

– Haideți, haideți să facem o poză! acoperi Sarah Harris zgomotul din clasă, adunându-și celelalte trei prietene în jurul său.

– Dă-i! Dă-i! îl încurajau amicii pe tânărul Kyle, care, spre bucuria lor, mai aruncă o scânteie pocnitoare spre scăfărlia ciudatului clasei, Hail.

– Reyna-a! scâncise una din cele trei fete de zece ani. Reyna-a, mi-a mâzgălit Anya cartea cu pixul!

Tânăra, o fată brunetă de aceeași vârstă cu Fred, ridică plictisită ochii din telefon și din câteva replici reuși să calmeze

copiii, care în curând se alăturaseră gălăgiei de fond. Alături de Kyle, erau singurii Gardieni în acea gloată de Îngeri, pe care consiliul Luminii o numea cu mândrie „școala Lumière”.

Zăceau închiși între pereții internatului de doar șase luni, timp în care singurul lor profesor, vestitul Benjamin Hart, le preda istoria, limbile moarte, legislația Regatului Unit, fizica și biologia mixtă. Câteodată, când aveau noroc, Guardianul de Gheață le povestea despre lupte, strategie și, cel mai interesant, despre Magie.

Faptul că era Înger, și deci nu-și putea folosi Magia Luminii din sânge, îl scotea din sărite pe Fred. Noapți nedormite, sute și sute de pagini învățate pe de rost, și totul ca altcineva, un Guardian, să producă supranaturalul. Cum putea să devină mai puternic în acest caz, dacă totul depindea de cunoștințele partenerului său?

Cum putea să ajungă în echipa lui Benjamin Hart?

De când fratele mai mare al lui Fred, Klaus, fusese omorât în timpul invaziei Leeferionului, Lumii celor Morți, ce se petrecuse acum doi ani, viața tânărului Înger luase o cu totul altă întorsătură.

Își privi încheieturile și palmele brăzdate de cicatrici. N-ar fi recunoscut niciodată, dar toate încercările lui de a provoca prima apariție a aripilor eșuaseră. Se ura atât de mult că era neputincios, că era slab, că nu putea să facă nimic, absolut nimic, ca să-și apere familia, încât nu-și mai putea suporta existența. Lumina orbitoare a becurilor dezgolite, prinse de tavanul alb, îl făceau din ce în ce mai claustrofobic.

Își strânse mâinile în pumni.

Ar fi făcut orice să dovedească faptul că nu mai era demult un copil.

Ușa se deschise.

Benjamin Hart, un bărbat sub treizeci de ani, arăta ca orice alt londonez obligat să lucreze mereu peste program: înalt, mult prea slab, șifonat, bolnăvicios de palid și cu pungi grele sub ochii prea albaștri pentru un Om normal. El trânti hârtiile pe masă cu

dezgust, cum făcea mereu, și aruncă o privire scrutătoare celor din sală, care amuțiseră imediat.

– Consiliul a luat decizia să instaleze scutul împotriva semnalelor telefonice, anunță el, vizibil enervat. De mâine dimineață nu o să mai aveți nicio posibilitate să accesați internetul sau să vă sunați prietenii din afară.

Un val de nemulțumire străbătu întreaga sală. Sarah Harris și prietenele ei, care abia așteptau să plece profesorul ca să pună poza lor pe rețelele de socializare, se văitau cel mai mult. Fred, care își alina dorul de casă și singurătatea prin mesaje trimise surorii lui mai mici, simți cum inima i se opri. Dacă și asta urma să îi fie luat, cu siguranță nebunia era aproape.

– De ce? întrebă Reyna, acoperind gălăgia.

Ben se trânti pe scaunul de la catedră și își întinse picioarele pe birou.

– Au dispărut gemenii familiei Moonrose, în plină zi. După ancheta ce a fost desfășurată la fața locului, opt din doisprezece consilieri au considerat că Întunericul s-a apucat iar de raiduri, iar gemenii nu mai pot fi salvați.

– Dar dumneavoastră nu sunteți de acord, zise tânăra brusc.

– Așa este, Reyna. Dar, din păcate, un singur Guardian nu poate schimba părerea unui întreg consiliu, oricât de mult și-ar fi dorit, spuse Ben și se ridică de pe scaun. Acum că am stabilit această nouă interdicție, sper că veți fi la fel de raționali și nu veți încerca să spargeți scuturile. Da, mă uit la tine, Kyle. Crezi că e mai ușor să trăiești în stradă?

Tânărul ridică din umeri.

– Măcar în stradă avem acces la Netflix, zise el amuzat, iar prietenii pufniră în râs.

– Să știi că nu o să ajungi nicăieri cu un astfel de comportament, i-o tăie Ben sever.

– Dar nici nu-mi doresc să ajung undeva, râse Kyle. Dacă sunteți în căutarea unui luptător adevărat, luați-l pe tocilarul de Brown, cred că ar face pe el de fericire.

Băieții râseră și mai mult. Fred nu-i băgă în seamă – oricum nu avea nicio șansă împotriva unui Guardian cu atâția Îngeri în jurul său, pe care îi putea folosi drept surse.

Guardianul de Gheață expiră din greu, obosit, și lovi în catedră de câteva ori, restaurând liniștea.

– Văd că nu aveți dispoziție de istorie, așa că astăzi o să facem o introducere în caligrafia simbolurilor Întunericului. Hail?

Băiatul de care se luase haita lui Kyle mai devreme se ridică de pe scaun. Hail Lock era un tânăr scund, de paisprezece ani, cu părul negru ciufulit și palmele mereu prinse împreună, de parcă i-ar fi fost frică să se miște. Era fratele mai mic al Reynei, dar, spre deosebire de ea, care era Guardian, Hail se născuse Demon. Părinții lor, ea – Guardian și el – Demon, erau exemplul unei relații scârboase, împotriva naturii, împotriva oricărei legi. Demiurgul îi pedepsise corespunzător, credea Fred. Arși de vii de Întuneric. Își meritau soarta.

Tânărul Demon ieși în față și se așeză pe scaunul pus de Ben. Era ceva în privirea lui Hail care îi amintea lui Fred de fratele său mai mare, Klauss, ucis de propria nesăbuiță: o privire fixă, desprinsă de realitate, pierdută în propriile gânduri și frici.

Ben se lăsă pe vine în fața progeneriturii și îl privi în ochi.

– Crezi că poți să ne ajuți cu o demonstrație, Hail?

Băiatul aprobă din cap.

Dacă Guardianul de Gheață i-ar fi acordat vreodată lui Fred atâta atenție câtă îi acorda puiului de Demon, cu siguranță acesta s-ar fi aflat într-un cu totul alt loc, și nu printre acei orfani părăsiți de părinți la voia întâmplării. Căci ce părinte întreg la minte și-ar fi donat copilul unui consiliu atât de slab? Prea multe astfel de încercări eșuaseră în trecut.

– După cum știți, încep Ben în tonul lui monoton de profesor, Demonii folosesc sfere de sticlă pentru concentrarea Magiei Întunericului. Aceste sfere sunt legate la nivel energetic de posesor și nu pot fi utilizate de altcineva.

Puiul de Întuneric de pe scaun ridică palmele, între care apăruse imediat o sferă de sticlă de mărimea unei mingi de baschet. Ben desenă o spirală deasupra sferei cu degetul arătător.

– Magia Întunericului va fi concentrată în spirale în interiorul sferei, în funcție de cantitatea necesară pentru efectuarea unui atac. Cu cât este mai mică sfera, cu atât Magia este mai concentrată, și cu atât este posesorul mai puternic. Doar capii Marilor Familii, Generalii și alți frunțași ajung să nu folosească sfera deloc, reușind să concentreze totul în propriile mâini.

Hail, parcă deconectat de realitate, porni procesul de concentrare a Magiei sale, și aceasta urcă în spirale, cum descrisese Ben, până umplu tot spațiul dinăuntru de un fum negru, dens. Când sfera de sticlă se făcuse în totalitate neagră, Demonul ridică privirea spre catedră. Fumul evadă imediat din sferă și se roti deasupra hârtiilor, până toate fuseseră adunate în grămezi ordonate pe masă.

– Mulțumesc, Hail, îi zâmbi Guardianul și se ridică în picioare. Așadar, caligrafia. Pentru a realiza anumite vrăji, creierul unui Demon trebuie să perceapă cumva ce trebuie să facă Magia. Gardienii folosesc sunete și scriere obișnuită, astfel se pot crea multe lucruri noi doar prin alăturarea de noi sunete. Demonii folosesc semne și imagini. Hail, poți să ne desenezi pe tablă ce anume îți apare în minte când vrei să-mi aranjezi hârtiile pe masă?

Băiatul se mișcă încet de pe scaun și, fără să ridice privirea spre ceilalți, se întoarse spre tablă, desfăcu un marker și scrijeli cu mâinile lui subțiri o duzină de dungi, una peste cealaltă, într-o ordine bine pusă la punct.

Respect pe Mulțumesc! Hail, zise Ben și îi făcu semn să se întoarcă la banca lui.

După liniștea sumbră ce se așternuse în sală, Fred se convinse că nu era singurul care era gata să-l distrugă pe cel ce avusese îndrăzneala să se nască sub umbra rasei Întunericului. Toată clasa suferise, își pierduse libertatea sau apropiații din cauza Demonilor și dictaturii lor.

Reyna ridică mâna.

– Chiar e nevoie să-l ținem printre noi?

Ben clătină dezaprobat din cap.

– E fratele tău, Reyna. E un copil, ca și tine. Nu a făcut nimic rău ca să merite ură. Și, până la urmă, și el vrea să învețe să devină mai bun.

– Sau o să ne afle toate secretele și cu prima ocazie va deveni unul din ei! zise Kyle tare. Trebuie să-l ținem închis!

Profesorul lovi iar în catedră, cerând liniște, și aruncă o privire rece celor din sală.

– Hail nu se va alătura celor ce i-au omorât părinții, Kyle. Dacă aflu că i-ați făcut vreun rău, voi veți fi cei închiși.

– Ce contează? se auzi Fred spunând. Și așa suntem închiși deja.

Privirea dezamăgită a Guardianului de Gheață îl enervă mai mult decât s-ar fi așteptat. Nu mai era un copil! De ce era atât de greu să-l facă să înțeleagă?

– Câteodată nu există căi de a-i face fericiți pe toți, zise Ben, așezându-se pe scaunul de la catedră.

Fred își sprijini capul de speteaza înaltă a scaunului inconfortabil. Se uită absent la tavanul imaculat, ca de spital.

Ce mult i-ar fi plăcut să o vadă pe surioara lui mai mică, Alexya. Entuziasmul ei copilăresc îl făcea să uite pentru un timp de nedreptatea care îl făcea încontinuu să sufere. Păcat că mai avea o singură zi până să îi fie luată și sora.

– Nu înțeleg de ce îl ridici atât în slăvi, zise Reyna, ridicându-se din brațele lui. Guardianului de Gheață nu-i pasă de noi. Tot ce-și dorește el e să salveze lumea.

Fred își trase pe el pantalonii și tricoul și urmări cum fata se așeză la oglindă, împletindu-și codițe. Pentru cineva atât de norocos cât să se nască Guardian, Reyna era uimitor de indiferentă față de darul său de a folosi Magia Luminii din sângele Îngerilor. Făceau o echipă bună în timpul orelor de curs, mai ales când tânăra avea nevoie de cineva cât să exerseze vrăjile. Păcat că toate încercările lui Fred de a o folosi pe post de trambulină pentru propria lui carieră nu funcționaseră în niciun fel.

Se întinse spre noptieră, unde lăsase manuscrisul despre caligrafia Demonilor.

– Și cu ce ne împiedică asta pe noi? Suntem aici ca să învățăm.

Fata râse și îi aruncă o privire amuzată.

– Sigur, Fred. „Învățăm”. Știai că Sarah și-o trage cu Kyle în baia din capătul holului?

Tânărul ridică din umeri și se apucă de răsfoit.

– Nu ai cum să te aștepți ca, închizând o duzină de adolescenți într-un internat fără supraveghere continuă, să stea toți cuminiți în bănci.

Ea tăcu un timp, de parcă ar fi fost preocupată de ceva, ca mai apoi să se întoarcă spre Fred. În lumina gălbuie, slabă, a camerei pe care Reyna o împărțea de obicei cu elevele mici, ochii brunetei străluceau ușor.

– Ți-ai dori să fugi cu mine? întrebă ea neobișnuit de serios.

Fred o privi fix.

Dacă exista cineva care își dorea să plece din Lumière mai mult decât Kyle, aceea era Reyna.

– Am mai vorbit despre asta..., începu el, dar fata îl întrerupse.

Respect pe Știu. Dar ascultă-mă încă o dată! Echipa Gardianului de Gheață nu e singura variantă de a ajunge puternic.

Fred își dădu ochii peste cap, obosit.

– Reyna...

Tonul lui păru să o întărească și mai mult. Ea se ridică, supărată, de pe scaun și se apropie de pat.

– Am putea să ne facem propria echipă, zise tânăra, privindu-l în ochi. Să nu depindem de nimeni.

Îngerul, care încă îi mai simțea gustul buzelor, lăsa manuscrisul de o parte. Nu-și dorise să îi frângă inima fetei atât de devreme. Până la urmă, era doar sex, și nimic mai mult. Ca o înțelegere.

– Dacă e vorba despre sentimente...

Ea pufni, exasperată.

– Gândești atât de plictisitor, Fred! Privește imaginea de ansamblu: putem să facem ce vrem, să luptăm cu cine vrem, să avem propria viață. Putem să nu ne mai ascundem!

– Nu suntem destul de pregătiți pentru asta.

Îi răspunse atât de categoric, încât Reyna rămase prinsă în loc, ca o stană de piatră.

– Am crezut că suntem pe aceeași undă, zise ea glacial. Dar acum văd că nu e suficient nici măcar un Gardian pregătit să-ți ofere ceea ce pretinzi că-ți dorești, Brown.

El se încruntă. Începea să-l scoată din sărite.

– „Pretind” că-mi doresc? se revoltă el. Eu am o familie, Reyna! Nu pot lăsa totul baltă!

– Așa cum te-au lăsat ei când te-au închis aici?

Fred sări în picioare.

– Termină! ridică el vocea. Nu știi nimic despre ce înseamnă să îți la cineva!

– Pentru că îl detest pe monstrul de frate-miu? îi ținu ea izonul. Cel pe care Gardianul de Gheață o să-l aprecieze de mii de

ori mai mult decât o să te aprecieze pe tine vreodată?! Termină cu naivitatea asta de copil, Fred! Vrei să devii odată un adult?!

Era pregătit să o lovească, să o facă să-și ia înapoi replica pe care nu suporta să o audă, când își auzi telefonul zbârnâind în buzunar.

Primise un mesaj.

„Suntem în pericol, vino acasă cât de repede poți.”

Inima i se opri.

Era de la Alexya.

Reyna, care citi mesajul peste umărul lui, își puse mâinile în sân.

– Să înțeleg că nici ăsta nu e un motiv destul de bun să îl lași pe Ben Hart în voia lui?

Fred o dădu la o parte și cu mâinile tremurânde încercă să o sune pe sora lui.

Nu-i răspunse nimeni.

Încercă numărul Gardianului de Gheață.

Nimic.

Sora lui mai mare, Fleur; mătușa Rose; părinții.

De ce nu răspundea nimeni?!

– Deci? făcu Reyna, scoțând de sub pat un ghiozdan plin, pregătit de evadare. Ești cu mine?

Ar fi putut pune în pericol întreaga școală.

Ar fi putut pierde tot la ce lucrase atât de aprig în ultima jumătate de an.

Ar fi putut pierde definitiv încrederea lui Benjamin Hart, cel pe care își dorea atât de mult să-l impresioneze.

Dar oare avea vreun sens să-și atingă scopul dacă nu era familia lângă el?

— Ce facem cu scuturile? întrebă el, simțind cum panica îi pune stăpânire pe întregul corp.

Reyna surâse și își trase și ea pantalonii.

— Așa te vreau.

O urmă pe holul îngust, slab iluminat, în capătul căruia se afla ușa simplă, albă, ce îi ținea departe de exterior. Ben pusese nenumărate scuturi și alerte ca să-i apere de un posibil atac al Demonilor, sau cel puțin așa susținea acesta. Problema era de cine erau prinse acele scuturi, căci vrăjile de lungă durată trebuiau întreținute de o sursă.

Se apropiaseră grăbiți de ușa de lemn. Din capătul opus al coridorului se auzeau zgomotele obișnuite ale serilor lungi petrecute în internat: televizor, râsete, gălăgie provocată de alcoolul amestecat cu beladonă pentru un efect mai puternic asupra Îngerilor. Consiliul chiar le dădea orice, doar să renunțe la libertate. Cei mici probabil adormiseră deja în una din camerele de alături.

Reyna își dădu jos ghiozdanul, scoase ceva din el și i-l întinse lui Fred. Sub clanța ușii strălucea palid un lacăt masiv și ruginit.

— O să ne mai întoarcem?

Fata se așeză în fața clanței și dădu din mână, alungând întrebarea inutilă.

— Lasă-mă să mă concentrez.

— O să afle consiliul că am fugit.

Pufnind indignată, ea se întoarse spre el și îi aruncă o privire glacială.

— Termină, Fred! i-o tăie Reyna. Ce contează ce zice consiliul? Abia dacă a reușit să facă ceva în cei doi ani de când s-a format! Nu le pasă de noi! Cască odată ochii!

Din capătul holului se auzi cum se deschise o ușă. Reyna îl trase de braț pe Fred, silindu-l să se ghemuiască lângă ea, unde umbra îi putea ascunde mai bine. De după colț răsăriseră Sarah și Kyle,

râzând și sărutându-se. Ajunși în fața camerei de unde se auzea gălăgia, ei se sărutară pentru ultima oară, după care intrară înăuntru, fără să arunce nici măcar o privire în direcția celor doi fugari.

Imediat ce scăpaseră de martori, tânăra se tăie la deget și îl lipi de sursa de Magie pe care o scoase din ghiozdan — o eprubetă de sticlă lipită de jur împrejur cu bandă adezivă, conținând câțiva mililitri de sânge de Înger. De la cine îl furase?

Fred urmări vrăjit cum Reyna atinse ușor lacătul ruginit, privindu-l fix, de parcă ar fi încercat să-i ghicească toate secretele.

Cât de mult își dorea și el să poată face așa ceva!

— Idiotul de Kyle! mârâi printre dinți tânăra. Din cauza lui Guardianul de Gheață a schimbat toate nodurile!

— Poți folosi sângele meu dacă ai nevoie, zise Îngerul grăbit.

— Șșș, făcu Reyna, concentrându-se. Stai așa. Cred că i-am găsit rezolvarea!

Fred nu putea scăpa de impresia că tot ce făceau era greșit. Trebuiau să se întoarcă. Cu siguranță că exista o explicație pentru lipsa de răspuns la toate încercările lui de a-i contacta pe cei de acasă. Scoase telefonul iar, tremurând, și formă numărul Alexyei. Nimic.

— Sunt doar două scuturi! zise Reyna uimită și începu să-și rotească degetele în dreptul lacătului, care plesni.

Zgomotul infernal al metalului lovit de podea făcu gălăgia petrecerii să dispară brusc. Printre bucățile de fier Fred întrezări un vas de sticlă spart, din care se împrăștie un lichid transparent lucios — sânge de Înger.

Reyna sparse sursa scuturilor!

Înainte să poată sufla o vorbă, fata luă din brațele lui ghiozdanul, deschise ușa și îl împinse afară, închizând-o în spatele său chiar înainte ca elevii, deranjați de zgomot, să iasă pe hol.

Dincolo de suprafața de lemn se auzi cum cineva ieși din cameră, atras de gălăgie. Probabil, întunericul nu-i permise să